

Θὰ σᾶς περιμένω «ποιήματα» 2013-2018

ὅπου Ὅταν πεθάνω οἱ φίλοι
ποῦ θέλετε νὰ μὲ θυμάστε νὰ
ξυπνᾶτε τὶς νύχτες καὶ νὰ ψά
χνετε στὰ κινητά σας ἂν βρέχει
στὴν Ἄντις Ἀμπέμπα, ἂν κατεβάξει
λάσπη ὁ χεῖμαρρος στὸ Ὅρφανοτροφεῖο
τῆς Τέσφα, ἂν τὸ κροτάλισμα τῆς μπόρας
στὴ λαμαρίνα φοβίζει τὸν ὕπνο τῶν παιδιῶν. ~
Σὲ αὐτὴν τὴν ἀναζήτηση (καὶ ὄχι σὲ βιβλία ἢ κείμενα
ἢ λέξεις) θὰ φωλιάζει ἡ μνήμη μου. ~ Ἐκεῖ θὰ εἶμαι, στὸ
ἄγγιγμα τοῦ δαχτύλου σας στὴν ὀδόνη ἀφῆς σας, καὶ θὰ σᾶς πε
ρομένο νὰ ξημερώσει γιὰ νὰ μοῦ πεῖτε πὼς ἡ λαμαρίνα ἄντεξε, πὼς τὰ παιδιά
ξεπνήσανε καλά. **Θανάσης Τριαρίδης * Gutenberg**

Θανάσης Τριαρίδης

ΘΑ ΣΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΩ

«ΠΟΙΗΜΑΤΑ»

2013-2018

GUTENBERG

Άθήνα 2018

ΚΟΛΛΗΜΑ
(άντι για πρόλογο)

«**Ε**χεις κολλήσει με τὸ Ἄουσβιτς·
δὲν εἶναι καλὸ πράγμα τὰ κολλήματα.
Καὶ ἐκεῖνο τὸ παράγγελμα τῆς ἔγερσης
ποὺ φώναζαν οἱ Meister στοὺς Häftlinge
δὲν πάει μ' ὅλα —
δὲν εἶναι γιὰ κάθε περίπτωση.

»Καλὸς ὁ Πρίμο Λέβι,
ἀλλὰ προσοχὴ νὰ μὴν γίνει ἐμμονή —
δὲν βγάζουν πουθενὰ οἱ ἐμμονές.

»Καὶ γενικότερα:
δὲν εἶναι κάθε καιρὸς καιρὸς γιὰ δυστυχία,
οὔτε καὶ κάθε ὥρα ὥρα γιὰ θλίψη,
ἐξάλλου τὸ αὐριανὸ πρωὶ εἶναι ἓνα καινούργιο
πρωί —
κάτι θὰ σοῦ θυμίζει αὐτό, μιὰ παλιὰ σταθερὴ
ἄξια...»

(Αὐτὰ περίπου εἶναι τὰ ἐπιχειρήματα
καὶ πάντα ἔχουν τὸν τόνο φιλικῆς συμβου-
λῆς —
εἶναι τὸ εἶδος τῶν ἐπιχειρημάτων τέτοιο,
ποὺ σηκώνει τὸν φιλικὸ τόνο).

Ναί, λοιπόν:
κάθε ὥρα εἶναι μιὰ καινούργια ὥρα.
Κάθε πρωὶ εἶναι ἓνα καινούργιο πρωί.

Μά, ἀλίμονο
(ἢ ὄχι καὶ τόσο ἀλίμονο, θὰ πεῖ κανεὶς),
κάθε παράγγελμα εἶναι πάντοτε τὸ ἴδιο πα-
ράγγελμα:
Wstawać.

ΟΙ ΜΙΝΩΙΤΕΣ

Μαζεύονται κάθε μήνα στὸ λιμάνι οἱ Μινωί-
τες

νὰ δοῦνε τὰ καινούργια σφάγια ποὺ ὅλο κα-
ταφτάνουν:

τοὺς νέους καὶ τὶς νέες ποὺ εἶναι νὰ φαγωθοῦν
ἀπ' τὸν Μινώταυρο.

Καὶ σιωπηλὸς τοὺς βλέπει ὁ λαὸς τοὺς στο-
λισμένους αἰχμαλώτους,

κάποιοι μέσα ἀπὸ τὰ δόντια τους λένε «κρίμα
τὰ παιδιά».

Κι ὅλοι τὸ ξέρουν στὸ νησί

πὼς διόλου δὲν ὑπάρχει τέρας μὲς στὸ Λαβύ-
ρινθο,

πὼς ὁ Μινώταυρος εἶναι ἓνα χοντροκομμένο
παραμῦθι.

Πὼς ἔχει τζατζευτεῖ ἢ Πασιφάη νὰ τρώει
κρέας παρθένων

κι ὁ Μίνωας βρῆκε τὴν ἱστορία μὲ τὸ τέρας
νὰ μὴν ἀρχίσουνε τὶς γκρίνιες οἱ σύμμαχοι,

νά μὴν ἀγριευτεῖ ὁ λαός — ἀγριεύεται ὁ λαὸς
μὲ τέτοια...

Ἔτσι οἱ Μινωῖτες:

κάθε φορά ἔβλεπαν τὰ σφάγια νὰ ἔρχονται,
κι ἔπειτα διαλύονταν ἤσυχα, μὲ κάποια θλίψη
βέβαια,
μὰ καὶ μὲ ἀνακούφιση μεγάλη ποὺ σάρκα ξέ-
νη, κι ὄχι ἡ δική τους,
ταίριζε τὴν τρέλα τῆς Πασιφάης.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΟΥ ΠΕΤΡΟ ΜΠΟΛΕ

[πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἱστορεῖς;]

Πῆγαν, πὸν λές, στὸν Πέτρο Μπόλε,
σὲ μιάννα ἀνάπαυλα τῆς δουλειᾶς του
(γιομάτος αἵματα, σ' ἓναν πάγκο
λίγο ξαπόσταινε ἀπὸ τὸ κόψιμο τῶν κεφαλιῶν
μὲ τὸ τρυφερό του τὸ μαχαίρι),
στάθηκαν ἀπέναντί του οἱ σοφοί
(εἶχαν φορέσει τὰ διαδήματα καὶ τὰ δαχτυλί-
δια τους
καὶ ὅλα αὐτὰ πὸν συνηθίζουν ὅταν ψάχνουν τὴν
ἀλήθεια)
καὶ τὸν ρώτησαν:

«Πές μας, Πέτρο Μπόλε,
σὺ πού 'χεις δεῖ τόσα καὶ τόσα,
οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ψυχὴ πὸν ἀναλαμβάνεται
στοὺς οὐρανοὺς,
πὸν ζεῖ αἰώνια μέσα στὸ σύμπαν,
ἢ μήπως ὄχι,

μήπως εἶναι μονάχα σακιά ποὺ σωριάζονται,
καὶ ἀφανίζονται στὴν ἄβυσσο τοῦ μηδενός;»

Σκέφτηκε λίγο ὁ Πέτρο Μπόλε,
δυσανασχετώντας κάπως —
τί τὸν ἔμπλεκαν ἐτοῦτον μὲ τὴ σοφία τους,
ἐκεῖνος ἦσανε γιὰ ἄλλα...
Ἄπρόθυμα τοὺς ἀπάντησε καὶ βιαστικά:

«Δὲν ξέρω τίποτε ἀπ' ὅσα λέτε —
ξέρω μονάχα πὼς τὰ γαίματα μυρί-
ζου ν...»

Καὶ μονομιᾶς σηκώθηκε κρατώντας
τὸ μαχαίρι του, ν' ἀρχίσει πάλι.

ΘΑΝΑΤΟΣ

Κάποτε λέγαμε πώς θάνατος είναι οί γυναί-
κες πού άγαπιοϋνται
καθώς νά καθαρίζουνε κρεμμύδια — και τὰ
παρόμοια.

Μετά ήρθανε χρόνια βαριά: είπαμε:
ό θάνατος είναι ένας Meister από τή Γερμα-
νία —

είπαμε: ό θάνατος είναι ένας Άμερικάνος πι-
λότος —

είπαμε: ό θάνατος είναι ένας άντρας πού φτιά-
χνει τή βόμβα

κι έπειτα άπαγγέλλει στίχους του Μπαγκα-
βάντ Γκίτα

μπροστά στην κάμερα.

Ή, ακόμη, τó άγοράκι (πές το και κοριτσάκι,
άν θές — τó ίδιο είναι)

πού κουνᾶ τó σημαϊάκι στην παρέλαση.

Μά ποτέ δέν είπαμε πώς θάνατος είναι
τó ενισχυμένο γάλα πού δίνουμε στó μωρό μας

κλεμμένο από τὸ στόμα ἑνὸς ἄλλου μωροῦ,
ἐνισχυμένο ἀπὸ τῆ φυσιολογικῆ πείνα
του.

ΠΛΗΚΤΡΟΛΟΓΙΟ

«Βαρέθηκα νὰ γράφεις πὼς ἐμεῖς τὰ κάνου-
με ὅλα,
πὼς ἐμεῖς λιμοκτονοῦμε τὴν Ἀφρικὴ καὶ τὴν
Ἀσία,
πὼς ἐμεῖς σκοτώνουμε τοὺς μετανάστες,
πὼς ἐμεῖς κατουρᾶμε τοὺς αἰχμαλώτους,
πὼς ἐμεῖς πεθάναμε τὸν γέρο ζητιάνο πὸ βρέ-
θηκε παγωμένος ἀπὸ τὸ κρῦο.
Τοῦτο τὸ αὐτομαστίγωμα εἶναι γραφικὸ
καὶ ὑποκριτικὸ ὅσο δὲν πάει
καί, ἐπίτρεψέ μου, δὲν τὸ λέω γιὰ σένα προ-
σωπικά, λίαν ὑποπτο.

»Καὶ γιὰ νὰ μιλήσω γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου:
Ἐγὼ δὲν σκότωσα, δὲν λιμοκτόνησα, δὲν ξε-
φτέλισα,
δὲν πέθανα κανέναν...
Στ' ἀλήθεια ἔχει γοῦστο νὰ περιφέρουμε τὶς
δῆθεν ἐνοχές μας,
ἀλλὰ τοῦτο τὸ τσουβάλιασμα πὸ μᾶς κάνει
ὅλους ἴδιους

εἶναι πρώτης τάξεως ἄλλοθι γιὰ τοὺς πραγ-
ματικούς ἐνόχους
(βιομηχάνους, καπιταλιστὲς καὶ λοιποὺς πλου-
τοκράτες).

Μὲ τὴ μανιέρα σου δικαιῶνεις τοὺς δικαστὲς
τοῦ Γιόζεφ Κ.,
πετᾶς τὸ μωρὸ μαζί μὲ τὴ μανιέρα —
κι ἂν εἶναι ὅλοι ἔνοχοι, δὲν εἶναι κανεῖς...»

Ἔγραφε κάμποσα τέτοια ἐπιχειρήματα στὸ
μείλ του
χτυπώντας μὲ θυμὸ τὰ δάχτυλά του στὸ πλη-
κτρολόγιο
πού, ὅπως κι ἐγώ, εἶχε ἀγοράσει μὲ τρία εὐρώ,
χώρα κατασκευῆς κάποια μακρινή,
Κίνα, Ταϊβάν, κάτι τέτοιο.